

[Arbejds- og Socialministeren.]

fordelingsloven, er vi kommet igennem Vinteren 1945—46 med lavere Ledighed end ventet. Der er allerede baade inden for Landbruget og inden for flere industrielle Virksomheder Mangel paa Arbejdskraft. Der er ikke saa faa, som mener, at det i Fremtiden slet ikke bliver Arbejdsløsheden, vi kommer til at beskæftige os med, men derimod Problemet med Fremskaffelsen af den tilstrækkelige Arbejdskraft, og det hænger sammen med den ændrede Aldersfordeling i Befolkningen. De unge mellem 15 og 25 Aar udgør nu kun en Femtedel af Befolkningen, medens de i 30erne udgjorde en Fjerdedel af os alle. Hertil kommer, som jeg ogsaa hævdede forleden, at det offentlige lægger Beslag paa de unges Arbejdskraft gennem omfattende militære Indkaldelser, gennem C. B.- og Polititjeneste og andre Bevogtningsopgaver. Under disse Forhold maa man efter vor Opfattelse først og fremmest drage Omsorg for, at der ikke lægges Produktionen Hindringer i Vejen ved, at man opretholder en Lovgivning, som ikke er begrundet i de beskæftigelsesmæssige Forhold.

Regeringen maa derfor ogsaa for Overarbejdslovens Vedkommende være af den Opfattelse, at der ikke foreligger fornøden Begrundelse for en Forlængelse af Loven.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Ved Forelæggelsen af det kommunistiske Partis Lovforslag den 8. Marts om Forlængelse af Loven om Forbud mod Overarbejde anførte jeg paa mit Partis Vegne som et af Motiverne for Lovforslaget, at det vilde bidrage til at faa flere arbejdsledige ind i Produktionen, ind paa Arbejdspladserne igen. Naar den højtærede Socialminister heroverfor hævder, at Loven om Forbud mod Overarbejde blev til i 1937 under Indtryk af 30ernes Arbejdsløshed, og at vi nu ikke mere har nogen ekstraordinær Arbejdsløshed, men gaar imod normale Tider, og at Overarbejdsloven derfor har udspillet sin Rolle, saa maa jeg sige, at vi maa i den nuværende Situation, og saaledes som Antallet af arbejdsledige er for Tiden, være af en helt anden Opfattelse. Det kan jo ikke bortforklares, at vi stadig har Tusinder af arbejdsledige i vort Land. Ved Udgangen af Februar Maaned var Le-

dighedsprocenten 14,1, og for faa Dage siden var Tallet alene af ufaglærte Arbejdere i Nærheden af de 90 000. Hertil kommer saa de Tusinder af Arbejdere, der paa Grund af Regeringens drastiske Forholdsregler med Standsningen af alle offentlige Arbejder yderligere er sat paa Gaden. Videre de Tusinder, der nu, takket være dette, at Loven om Arbejdsfordeling ikke længere eksisterer, ogsaa bliver kastet ud i Arbejdsløsheden. Over for disse Tusinder af ledige Hænder har vi stadig Forpligtelser, baade nu og ud i Fremtiden, og her er det ikke tilstrækkeligt at sige, at Beskæftigelsen i Øjeblikket er stigende, og at man maa regne med, at vi gaar imod mere normale Tider, som den højtærede Socialminister udtrykte det — at man antagelig i Løbet af kort Tid kan imødesee, at der ikke er nogen videre ledige. Jeg vil heroverfor sige, at selv om Antallet af arbejdsløse vel er mindre i Dag, end vi havde turdet haabe ved Krigens Afslutning, og selv om vi ønsker at komme Arbejdsløsheden til Livs, hvem lover saa, at denne Udvikling med stigende Beskæftigelse fortsætter? Netop Lønarbejderne har jo i 30erne bitterligt erfaret, hvor lidet gaderet de i Virkeligheden er imod Arbejdsløshed. Der er ikke noget, der hedder, at der er garanteret Arbejderne i vort Land Ret til Arbejde. For en Arbejder gælder det, at han er nødt til at indstille sig paa, hvad Morgendagen bringer. Selv om enhver Arbejder foretrækker fast og varig Beskæftigelse, ved han af Erfaring, at saadan som Produktionsforholdene er her i Landet, kan han have Arbejde den ene Uge og maaske i næste Uge være uden Arbejde. Og saa længe Antallet af ledige er saa stort, som det er nu, er det et Bevis for, at man ikke kan se bort fra Kampen mod Ledigheden ved Behandlingen af dette Lovforslag.

Saa sagde den højtærede Socialminister, at Forbudet mod Overarbejde — hvis Loven forlænges — vil begrænse Produktionen og skabe Vanskeligheder for Produktionens fulde Udfoldelse. Jeg vil heroverfor paastaa, at det er i Strid med Kendsgerningerne at ville hævde, at Forbudet mod Overarbejde vil virke hemmende for Produktionslivets Udfoldelse i Fremtiden. Den Paastand modbevises nemlig helt af de Realiteter, som vi har stiftet Bekendtskab med i Løbet af de